

Kimaltavaa kultaa

"Onko juoksevista puroista tosiaankin niin paljon kimaltavaa kultaa, että sillä voisi ostaa polttavan tulen oikeudet merten sekä taivaan? Onko jalokiviä niin paljon, että ne jokaisen kuninkaan rihkamaan riittää? Onko niitä niin paljon, että ne voisivat pelastaa lopultakaan mitään?" Näin laulaa Kuusumun Profeetta kappaleessaan Ei aurinko milloinkaan laske.

Tämänhetkinen maailmantila aiheuttaa varmasti monille ahdistusta, pelkoa, kenties epäilystä siitä opimme koskaan virheistämme. Miksi maailman vaikutusvaltaisimmat ihmiset tarvitsevat niin paljon valtaa ja rahaa? Jonain päivänä hekin joutuvat siitä luopumaan, ja jäljelle jäävät vain ne kamalat teot joita niiden eteen tehtiin. Kristittyinä meitä ei kuitenkaan ole kutsuttu sulkemaan silmiämme maailman tuskalta, vaan katsomaan sitä rohkeasti ja myötätuntoisesti. Meidät on kutsuttu toimimaan. Meistä saattaa tuntua siltä, että emme voi pieninä ihmisinä muuttaa suurta maailmaa, mutta ehkä voimme yrittää. Voimme rakastaa, armahtaa, pyytää anteeksi. Voimme istuttaa toivoa.

Vanhalle ystävälle soittaminen pitkästä aikaa tai kuulumisten kysyminen täysin tuntemattomalta eivät ehkä kimalla niin kuin jalokivet tai kulta, mutta ne pitävät sisällään jotain paljon arvokkaampaa; myötätuntoa ja lähimmäisenrakkautta. Me emme voi koskaan yltää Kristuksen tasolle, mutta jos meidän pyrkimyksemme tehdä niin saa aikaan meissä itsessämme, muissa sekä maailmassa vain hyvää, miksemme tekisi niin?

Kuten Matteuksen evankeliumissa on kirjoitettu: "Älkää kootko itsellenne aarteita maan päälle -- kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen -- missä on aarteesi, siellä on myös sydämesi."

Onni Joutsenvirta

kesäteologi

Orimattilan seurakunta